

indrømmelse fra A.P. Møller – Mærsk side. Skuffende er det derimod, at staten ikke får del i bevillingen som i alle andre aftaler, og at partnerskabet først indtræder i 2012. Det er beslutninger fra nu af og indtil da, der vil vise, at de er afgørende.

Hvad angår statslig medindflydelse indtil 2012, giver aftalen mulighed for at kræve en årlig rapportering om planlægningen af afviklingen af felterne. Det er et plaster på såret, men dog et af de mindre plastre. Socialdemokratiet vil lægge afgørende vægt på, at der skabes lovgivningsmæssig ligestilling mellem alle bevilingshavere, hvad angår Energistyrelsens indseende med bevillingshaverne.

Kl. 14.00

For det andet stiller vi selv sagt det krav til en aftale, at økonomien er i orden. Her har vi efterhånden fået flere og mere detaljerede oplysninger, der tyder på, at kombinationen af overskudsdeling og en lidt lavere kulbrinteskate på et bredere grundlag er en udmærket idé. Det vil også være tarveligt at sige andet, for det er Socialdemokratiets eget forslag sammen med forslaget om en egentlig statslig medejendomsret i DUC, og det løber vi selvfølgelig ikke fra. Så langt så godt.

Hvor meget er der så givet til gengæld? Er der givet for meget fra statens side? Ja, det er vanskeligt at afgøre. Umiddelbart lyder de skattemæssige indrømmelser til Mærsk Møller store, men lad os dyrke det i Skatteudvalget. Jeg forstår godt, at royalties, som sammen med selskabsskatten giver de store statsindtægter fra Nordsøen, skal falde væk til fordel for overskudsdeling. Men hvorfor skal olierørledningsafgiften på ca. 1 mia. kr. om året også falde væk? Det er jo en ren foræring. Det var så det spørgsmål, som jeg ikke fik svar på af hr. Kim Andersen efter tre gange at have spurgt om det.

Samlet set kan Socialdemokratiet godt lide arkitekturen i aftalen, men bygningsværket ser en anelse skrøbeligt ud set ud fra en samfundsmæssig synsvinkel. Esplanadens forhandlere har været dygtige, ingen tvivl om det. Dermed ikke være sagt, at ministeren og hans embedsmænd har svigtet, men man har måske undervurderet modpartens interesse i at opnå en aftale.

Socialdemokratiet vil gerne kunne sige ja til aftalen med god samvittighed, men det kræver, at alle spørgsmål om penge og planlægning bliver afklaret tilfredsstillende, og så kræver det, at al uklarhed om rækkevidden af afsnit 6 i aftalen,

den såkaldte kompensationsaftale, i folkemunde kaldet musefældeklauselet, bliver løst tilfredsstillende.

Ifølge afsnit 6 skal bevillingshaverne kompenseres for alle regler, der specifikt rammer Nordsøen, og denne kompensationsklausul skal gælde indtil folketingsåret 2041-2042. Det vil sige, det er en klausul, der vil binde det nuværende Folketing og 10-15 andre Folketing i perioden.

For Socialdemokratiet, og jeg går ud fra for regeringen og de øvrige partier i Folketinget, er det helt, helt afgørende, at denne klausul bliver meget præcist indhegnet. Ud over at den forhindrer staten i at forrykke balancen i aftalen for at få flere penge end det aftalte ved eksempelvis at forhøje kulbrinteskattesatsen af rent fiskale grunde, hvad der kan være rimeligt nok, men det havde været bedre med en regeringserklæring end en aftale, ja, så er det svært at se rimeligheden i at binde statens beskatningsret på den måde.

Mig bekendt findes der intet fortilfælde for en sådan aftale, og den rejser naturligvis et spørgsmål om grundlovs-mæssighed, som må kunne belyses eller besvares utvetydigt og i forståelse med aftalepartnerne.

I det hele taget må der gives klare svar på, om klausulen dækker særlige miljø- og sikkerhedskrav på Nordsøen, om den tillader, at man ophæver de særlige undtagelser for CO<sub>2</sub>- og SO<sub>2</sub>-afgifterne i den danske del af Nordsøen – ja, i Norge findes der jo ikke nogen undtagelser for det samme arbejde – og om klausulen giver mulighed for at bevare government take, selv om der i Europa er sket en generel sænkning af niveauet for selskabsskatter.

Socialdemokratiet vil gå konstruktivt ind i udvalgsarbejdet om beslutningsforslaget og selvfølgelig det samme i Skatteudvalget om skatteforslagene. Vi håber, der findes gode svar på vores spørgsmål. Før svarene foreligger, vil det være uansvarligt at tage endelig stilling til aftalen med A.P. Møller – Mærsk, en aftale, der er så stor, at den kræver virkelig grundig overvejelse.

Hermed har jeg sådan set også svaret på SF's beslutningsforslag, nemlig at som tingene ligger i øjeblikket, vil det selvfølgelig være forkert at forholde sig positivt til det, fordi det under alle omstændigheder må afvente et svar og en afklaring af de spørgsmål, som vi har stillet, og de forhandlinger, som stadig væk er i gang.